

med til — ikke fordi vi skulde billige, at en saadan Nedlæggelse finder Sted, det vil jeg aldrig gøre, men fordi de urolige Forhold i Øjeblikket, efter vor Mening, gøre det nødvendigt og i høj Grad kræve, at København i den nærmeste Tid er sikret saavel til Lands som til Vands, saaledes at vi, for at opnaa en saadan Sikring, var villige til at gøre en politisk Indrømmelse, en politisk Indrømmelse oven i Købet, paa hvilken der efter mine Begreber ikke ligger stor Vægt, en politisk Indrømmelse, som er en Indrømmelse paa Papiret og ikke andet. Jeg tror, at naar Tiderne ere skredne frem, vil den Animositet, som, ganske mærkeligt, fra en bestemt Side altid har været rettet mod Københavns Landbefæstning — jeg forstaaer ikke, hvorfor mere imod Københavns Landbefæstning end imod Københavns Søbefæstning, men saadan er det —, have tabt sig; naar der er gaaet en Tid, og naar den Generation, som har siddet inde med dette Had mod Københavns Landbefæstning, er forsvunden, ja, saa vil dette Had have fundet sin Hvile paa samme Sted, hvortil den højtærede Konseilspræsident har henvist saa mange andre Sager. Saa vil det staa aldeles klart for alle, at Københavns Landbefæstning og Københavns Søbefæstning ere uløseligt bundne sammen. Man kan ikke, hvis vi fremtidig ville hævde vor Neutralitetspolitik's Tanke, skulle de to Foranstaltninger ad. Den, der rører ved det ene, den kommer til at røre ved det andet. Helt anderledes stiller det sig, hvis Danmark skuldé mene, at det vil forlade Neutralitetstanken og gaa over til Alliancetanken. Men dertil har jeg ikke hørt nogen som helst Antydning, og jeg tror ikke, at noget som helst Parti her i Landet vil slutte sig til en saadan Tanke. — Jeg tror endvidere, at det ikke vil vise sig at være andet end en Indrømmelse paa Papiret, naar der bliver taget det Hensyn, som man maa tage, til dem, der skulle forsvare Landet. Et er, at man drabeligt kan kæmpe paa Tribunerne og her i Tinget for en forældet Partianskuelse, men noget andet er, hvad man gør, naar man skal tage endelig Bestemmelse om en Foranstaltning, hvorved Landets Børn komme til at kæmpe under de ugunstigste Forhold. Jeg tror, man saa vil betænke sig.

Det er altsaa ikke Nedlæggelsestanken, som for os har været Anledning til, at vi se med mindre Glæde, med Betænkelighed paa det foreliggende Forslag. Det er den Ordning, som finder Sted i Perioden inden

Nedlæggelsen, og jeg ved ikke, om den er saa betryggende, om den er af den Art, at man kan tage den. Derpaa er det, vi forlange Sagkundskabens Svar, og der forlange vi et rent og klart Svar paa det Spørgsmaal: Ere de Fordele, den foreslaaede Ordning byder, af den Beskaffenhed, at man kan se bort fra Manglerne? Vi forlange det ikke for at kaste Ansvar fra os, vi vide meget vel, at selv med Sagkundskabens Accept paatage vi os et stort Ansvar, et Ansvar, vi Politikere ikke ville løbe fra. Men det skal være et delt Ansvar. Jeg siger dette udtrykkeligt her, belært som jeg er af tidligere Erfaringer, hvor man ikke har villet anerkende, at Ansvar var et delt. Faar man Accepten fra Sagkundskaben, gaar Sagkundskaben ind paa, at dette kan tages, bør Sagen efter mine Begreber ogsaa føres igennem, saa bør den ikke strande. Strandingen betyder Stagnation indadtil, og den betyder Tab i Prestige udadtil. Der er talt saa meget om, hvorledes Udlandet ser paa, om vi forsvare os paa den ene eller paa den anden Maade. Jeg skal ikke komme ind paa det, jeg ved ikke, hvad der ligger til Grund for det, og derfor skal jeg ikke drøfte det. Men et kan jeg sige, og det er, at i Udlandet følger man med stor Opmærksomhed, om Danmark overhovedet vil gøre noget for sit Forsvar, om Danmark vil følge andre europæiske Landes Eksempel, gaa til større Militærbyrder, paatage sig større finansielle Byrder her til, end man hidtil har gjort. Det er det, man ser paa med Opmærksomhed, man ønsker at vide, om Danmark der vil følge de andre europæiske Landes Eksempler, eller om Danmark overhovedet vil indtage en Særstilling. — Det er sagt i Folketinget, at for mig var denne Ordning uacceptabel, uacceptabel, fordi den brød med Ikke-Præferencetanken. Ja, det er ganske rigtigt: hvis virkelig den Ordning, som her foreligger, militært set er værdiløs, er det klart, at saa bryder den med Ikke-Præferencetanken. Hvis den derimod i Stedet for at være værdiløs sikrer mod, at København ved Overrumpling kan tages af et Landgangskorps, som er forsynet med Feltartilleri, er det ikke rigtigt at sige, at den bryder med Ikke-Præferencetanken. Det er herpaa, vi ville have Svar. Vi ville stille Spørgsmaalet klart, og vi ville have Svaret klart. Herpaa beror det, om vi kunne stemme for dette Lovforslag eller maa gaa til at forkaste det.